

Forslag

til

Lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten.

Fremsat den 3. november 1965 af *Ømann, Morten Lange, Aksel Larsen* og *Skræppenborg-Nielsen*.

§ 1.

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten, jfr. lovbekendtgørelse nr. 211 af 19. juni 1964, foretages følgende ændringer:

1. § 2, stk. 5, udgår.
2. I § 14, stk. 1, udgår 2. punktum:

„Endvidere kan fradrages de i indkomst-året erlagte personlige skatter, der er pålignet til stat, kommune og kirke.“

§ 2.

Bestemmelserne i § 1 finder anvendelse fra og med skatteåret 1967-68.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget tilsigter at afskaffe skattefradragsreglen med virkning fra skatteåret 1967-68. Forslaget omhandler alene de herfor nødvendige ændringer i ligningsloven, nemlig ophævelsen af hovedbestemmelsen om fradrag af skatter i lovens § 14 og af reglen om beregning af et kunstigt skattefradrag for tilflyttere i lovens § 2.

Reformen vil nødvendiggøre ændringer i en lang række love og først og fremmest en ændret udformning af udskrivningslovens skalaer. Der bliver endvidere tale om at afskaffe forskellige besværlige bestemmelser i sømandsskatteloven, ændre fradragsregel og udskrivningssatser i selskabsskatteloven samt ajourføre en række skattelove og sociale love, der benytter den skattepligtige indkomst som kriterium. Det er en direkte følge af reformen, at reglerne om merindkomstfradrag ved skatternes beregning kan ophæves.

Endelig nødvendiggør reformen en ændring af udskrivningsreglerne for kommuneskatten, hvilken ændring må tage sit udgangspunkt i den endelige udformning af udskrivningsreglerne for statsskatterne. Der vil nedenfor blive gjort nogle bemærkninger om de problemer, skattefradragsreglen har skabt med hensyn til de personlige kommuneskatter.

Forslaget motiveres med de gennemgribende skadelige virkninger, som fradragsreglen har for

hele indkomstskattesystemet, og for hvilke der allerede er redegjort i den store skattelovskommissions betænkning af 1948 (I. del, siderne 19-29). Den dengang rejste kritik, der med de voksende skatter har fået stedse større gyldighed, skal kort omtales og suppleres.

De gældende skatteprocenter er baseret på en mindre indkomst end den virkelige, nemlig på indkomsten efter fradrag af betalte skatter. Følgelig må procenterne ansættes højere, end det ellers ville være fornødent for at opnå et givet provenu.

Disse kunstigt frembragte høje procenter har en række uheldige og utilsigtede følger.

Når skattebyrden bedømmes af den enkelte skatteyder, sættes den med skattefradraget reducerede indkomst i forhold til den umiddelbart pålignede skat, og der opstår derved urigtige forestillinger om beskatningens højde. Disse forestillinger præger den offentlige debat, hvor man som regel alene omtaler førsteårsskatten, og de må tillige antages at udgøre et vigtigt incitament til skattesnyderi.

De høje procenter er i almindelighed ubehagelige såvel for administrationen som for skatteyderne. Der fremkommer spring i beskatningen, og en rimelig progression i skalaerne udelukkes.

Endnu væsentligere er det imidlertid, at de høje marginalskatte skaber reel ulighed i beskatningen. Indkomststigninger beskattes således hårdere end